

מסורת הש"ס

ה' ס"א דלמיט, ב' יקדושי
ג' כ' כ"ח כ"ב כ"ה כ"ד כ"ג
ה' יקדושי ב' יקדושי ב' יקדושי
ה' יקדושי ב' יקדושי ב' יקדושי
ה' יקדושי ב' יקדושי ב' יקדושי
ה' יקדושי ב' יקדושי ב' יקדושי
ה' יקדושי ב' יקדושי ב' יקדושי
ה' יקדושי ב' יקדושי ב' יקדושי
ה' יקדושי ב' יקדושי ב' יקדושי

גיליון הש"ס

ג' כ"ח כ"ב כ"ה כ"ד כ"ג
ה' יקדושי ב' יקדושי ב' יקדושי
ה' יקדושי ב' יקדושי ב' יקדושי
ה' יקדושי ב' יקדושי ב' יקדושי
ה' יקדושי ב' יקדושי ב' יקדושי
ה' יקדושי ב' יקדושי ב' יקדושי
ה' יקדושי ב' יקדושי ב' יקדושי
ה' יקדושי ב' יקדושי ב' יקדושי

מוסף רש"י

משום פסידא
דלקוחות. פסידא
משום פסידא דלקוחות.
משום פסידא דלקוחות.
משום פסידא דלקוחות.
משום פסידא דלקוחות.
משום פסידא דלקוחות.
משום פסידא דלקוחות.
משום פסידא דלקוחות.
משום פסידא דלקוחות.
משום פסידא דלקוחות.

פסידא דלקוחות. שחתמוהו על שטר מכירה בינמיס: מאי בינייהו.
צין הני תמי לישנא דכרנא: פרי לחד.
לחד דליכא חידושא: בגולגוסא.
אלו שכן גולגין והכא ליכא למימר סמוך להאי דהא מילתא אחרימא
היא: יע"ל קג"ט. סומי שמועות
הן וו אחד מין עד זומס: פסולין
הוו. ואין עדותן עדות: אמאי
משלמי. על הטביחה: כי הדרי מיתומי
אגניבה. כשהחזין וזימוין על הגניבה
אילגלי מילתא כו': ה"ג ופלקסא
שהעידו ככה אחס והוזמו. ולא
גרסינן והוזמו כנת אחת לדיון
דהעידו כנת אחת ליכא למימר
כשעת עדות טביחה פסולין הוו
ואפילו אי אמרינן למפרע נפסל
דלא תוך כדי דיבור היה והזמה
לא איכפת לן אי כנת אחת אי כזה
אחר זה ובלבד שזימונו על הטביחה
תחילה: היו שנים מעידים אופו שנגב
וקן. עמטם מעידים אותו שטבח:
כטלס כולה. ומשלמי כפל והוא פטור
דכין דלא נגב לא טבח ואפילו חזרו
והזמונו על הטביחה אפטרורין: הוזמו
על הטביחה. ולא על הגניבה: ככה
דכריס אמורים. דהוא משלם כפל
ולא כטל דעדות גניבה בשתי עדיות:
ככה אחס כזה אחר זה. שהעידו
היום על הגניבה ואמרו כאלה כשנת
נגב ולאמר על הטביחה ואמרו כשני
כשנת טבח: וא"ר יוסי. דכי אמרי
לכו סקדי עמנו הייתם ביום שני
הוזמו אף על הגניבה כשיס רחשין
מהיכא תימי האי: ומאי ניבסו כו'
אל כל בעדות אחס ככה אחס. שהעידו
על שמיין וז תוך כדי דיבור של וז
ואמרו כאלה כשנת נגב וכשני כשנת
טבח והוזמו על שני כשנת ואע"ג
דלאחד כשנת לא איקום מהו איגללי
מילתא דכי אסהוד פסולין הוו דסקרי
ר' יוסי למפרע הוא נפסל ובעלה
כל עדות אותה שעה שכולה עדות
אחת היא: דכי דיבור. לקמן [פ"ג] מפרש:
מאלן ולככה. מיוס שהוזמו ולא מיוס
שהעידו: אגניבה דלא מיתומי לא
איקומו. ואע"ג דנהדרי אסהודי ליה
הא לא אחיל פסוליהו מההיא
שעתא דנימא אע"ג דלאחד כשנת
לא איקום מהו שעת עדותן שעת
פסלות היחה: איקומו לכו [גמ']
אגניבה. האי איקומו לאו הזמה
דוקא (נקט) לשלם ממון אלא איפסלו
לכו אגניבה משום פסול עדות:
לא

מרוכה פרק שביעי בבא קמא

ע"ג

עין משפט
גר מצוה

משום פסידא דלקוחות. היינו דוקא היכא
אמת ואין גראה דא"כ איכא בינייהו עובדא
המתמיס על השטר: דאסהודו ביה תרי ותרי
בחד. משמע לפי שיש שני מוזימים
על כל אחד ואחד לא היו חידוש
ומימה מה נפק הרי תרי כמאה הוו
וגראה לפרש דאסהודו ביה תרי בחד
כגון שאין הנימוזין מסייע אחד
לחזירו שאין האחד יודע כלום בעדומו
של חזירו שראה אחד ממלון זה ואחד
ואלו שנים מוזימים את שניהם שקר
שזים אלו כמו אחרים ולא נקט האי
לישנא אלא משום דמשמע מיניה:
אי גמי דאסהודו בגולגוסא. והא
דאמר' דפרק זה כורר (פסדורין
ד' ט"ו): דהיחא מתנה דהוו חמיס
עליה תרי גולגין סגרי רב פפא בר
שמאל לאכסוריה משום דהא לא
אכרינא עליהו ומסקין דגולגין דאורייתא
לא בעי הכחה ולא מיישינן לפסידא
דמקבל מתנה אע"ג דפסידא דלקוחות
לאו דוקא דה"ה דיש לחוש לפסידא
דמקבל מתנה מ"מ פסולין להיחא
מתנה דמיירי שכבר העידו עליהן
בז"ד קודם שחתמו כשטר מתנה
או לא גראה היחא שטר מתנה עד
אחר שזודע פסולין כז"ד ואע"ג
דזמנה קודם יש לחוש שמת הקדימו
דכפרשיטא לעיל) ומיהו ההוא עובדא
דפרק זה כורר (פ"ג ד' ט"ו). דהד
אמר קמאי דדיי נגב כו' לדיני נפשות
פשיטא שיש לפסול למפרע והוי
מאי למימר איכא בינייהו לענין דיני
נפשות או לאסור אשה לבעלה ולענין
גיטין וקדושין ועדות מהדס דלפעמא
דחידוש אין לפסול למפרע ולפעמא
דפסידא דלקוחות פסולין למפרע לכל
אלו אלא דדמיק לאשכחוי דליכא
בינייהו לענין ממון:

משום פסידא דלקוחות. היינו דוקא היכא
אמת ואין גראה דא"כ איכא בינייהו עובדא
המתמיס על השטר: דאסהודו ביה תרי ותרי
בחד. משמע לפי שיש שני מוזימים
על כל אחד ואחד לא היו חידוש
ומימה מה נפק הרי תרי כמאה הוו
וגראה לפרש דאסהודו ביה תרי בחד
כגון שאין הנימוזין מסייע אחד
לחזירו שאין האחד יודע כלום בעדומו
של חזירו שראה אחד ממלון זה ואחד
ואלו שנים מוזימים את שניהם שקר
שזים אלו כמו אחרים ולא נקט האי
לישנא אלא משום דמשמע מיניה:
אי גמי דאסהודו בגולגוסא. והא
דאמר' דפרק זה כורר (פסדורין
ד' ט"ו): דהיחא מתנה דהוו חמיס
עליה תרי גולגין סגרי רב פפא בר
שמאל לאכסוריה משום דהא לא
אכרינא עליהו ומסקין דגולגין דאורייתא
לא בעי הכחה ולא מיישינן לפסידא
דמקבל מתנה אע"ג דפסידא דלקוחות
לאו דוקא דה"ה דיש לחוש לפסידא
דמקבל מתנה מ"מ פסולין להיחא
מתנה דמיירי שכבר העידו עליהן
בז"ד קודם שחתמו כשטר מתנה
או לא גראה היחא שטר מתנה עד
אחר שזודע פסולין כז"ד ואע"ג
דזמנה קודם יש לחוש שמת הקדימו
דכפרשיטא לעיל) ומיהו ההוא עובדא
דפרק זה כורר (פ"ג ד' ט"ו). דהד
אמר קמאי דדיי נגב כו' לדיני נפשות
פשיטא שיש לפסול למפרע והוי
מאי למימר איכא בינייהו לענין דיני
נפשות או לאסור אשה לבעלה ולענין
גיטין וקדושין ועדות מהדס דלפעמא
דחידוש אין לפסול למפרע ולפעמא
דפסידא דלקוחות פסולין למפרע לכל
אלו אלא דדמיק לאשכחוי דליכא
בינייהו לענין ממון:

היה ובלבד שהזמו על הטביחה תחילה וקשה לר"י דמה מרווח בקונט' כהומת טביחה תחילה דאי
הוא מוכחשים על הטביחה ואין אגניבה דא"כ משנין דס"ל לקמן דהכחשה לאו תחילת הזמה היא א"כ גם כשהוזמו על הטביחה תחילה
הוא מוכחשים על הגניבה מאחר שהעידו כנת אחת וזמן כדי דיבור כדיבור דמי דלאמר כשמוך לרבי יוסי דכי העידו כנת אחת והוזמו
על הטביחה בעלה כל העדות משום דסוף כדי דיבור כדיבור דמי ואם כאלו לישב מירוחן או לכפרת אבין דלקמן דסקרי בהכחשה לאו
תחילת הזמה היא כרין לגרוס והוזמו כנת אחת אבל אין לחוש שאין הגמרא חושש עמה לישב דכרי אבין אלא כמה שאמר למפרע
הוא נפסל והולך ומתקן לפי שיטת המקשה הסובר דהכחשה תחילת הזמה היא כדפרשיטא לעיל וכן לקמן כי משני ממני לאבין אהא
דאמר הכחשה לאו תחילת הזמה היא ומוקי לה כשהוזמו תחילה על הטביחה אין חושש לתוך למאי דאמר אבין למפרע הוא נפסל:
כי לפי זה היה כרין להעמידה כגון שהעידו כנת אחת אלא דדך בגמרא הוא שאין חושש לתוך אלא הקושיא שמקשה לו:
הרי